

16+

ВОЖЫК

Часопіс сатыры і гумару

ISSN 0132-5957

11 • 2019
лістапад

Пётр КОЗИЧ.

Алена КЕДА
Гора ад руля
 Фельетон

7-8

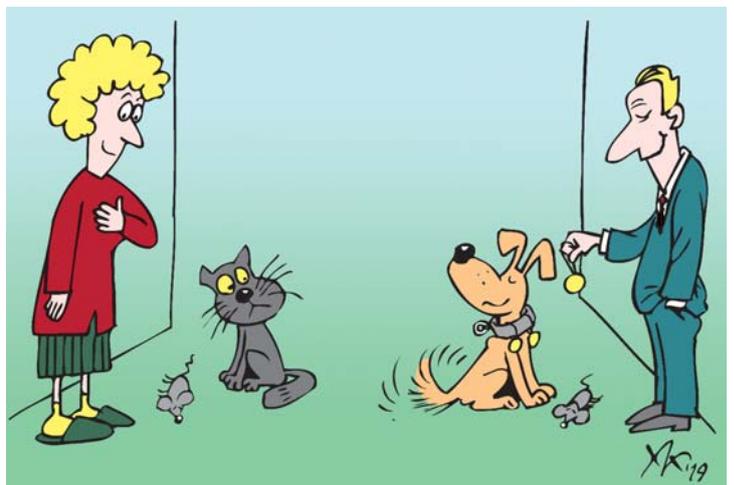
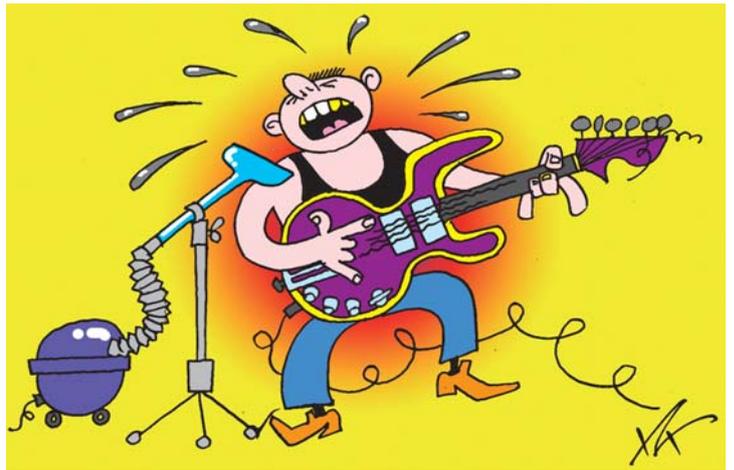
Упершыню ў «Вожыку»
Мікалай ЛЕНКАВЕЦ
Наталля ІВЯНЕЦКАЯ
Міхась СТАСЬ

12-14

Займальныя міфы
Генадзь АЎЛАСЕНКА
Добры Цмок з іголкаю
і чорны певень з яйкам

20

Актуальныя
Сарыкатуры
Аляксандра
Аршакевіча

Думкі ўгэя

Да брудных рук ліпнуць усялякія грошы – і чыстыя, і брудныя. А да чыстых рук – толькі голы аклад.

Таму, хто ляжыць, усё роўна: свет стаіць на нагах альбо перавярнуўся з ног на галаву.

Лыжка дзэгцю ў бочцы мёду лепш, чым кропля нікаціну ў кані.

Бура ў шклянцы з вадой? Дык гэта ж віскі з содавай!

Перакуры павышаюць прадукцыйнасць працы: менш шкоды ад работніка.

Сабака – самая разумная дамашняя жывёла. Сумняваюся: ці бачылі вы хоць раз ката, які б бег за машынай ды голасна мяўкаў?

Ёсць запарк, ёсць заасад. А чаму няма заасквера?

У адных – кар’ерная лесвіца, у іншых – кар’ерны эскалатар.

Калі табе спяваюць дыфірамбы, у люстэрка лепш не глядзецца.

Начальнік без каманды нічога не варты. Галоўнае – своєчасова падаць гэтую каманду.

Чужая душа – цёмны лес, асабліва калі яна ўцякла ў пяткі.

Не кожны мужчына, які нясе з магазіна рагалік, раганосец.

Цікава, якая яна – японская марзянка?

Даслаў Анатоль ПАЛЫНСКІ,
г. Беразіно.

Жніўцы

З ваўкамі найлепей жывецца, як бачым, Таму, хто хвостом віляе сабачым.

Воўку дадзены ногі,
Каб яго пракарміць,
А свінні – каб пасля
Халадзец з іх зварыць.

Раней пра рознае брыдоцце
Пісалі ўпотаікі на плоце
Або цішком у туалете.
Цяпер – адкрыта ў інтэрнэце.

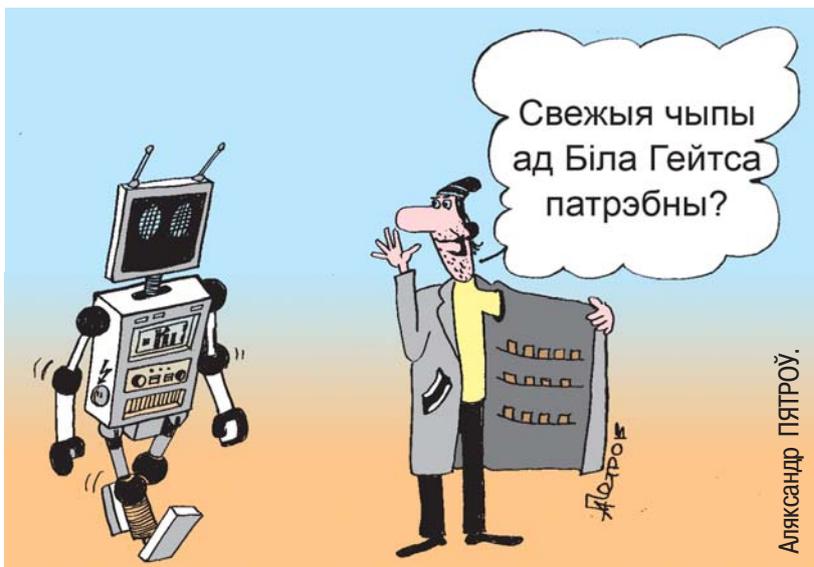
Алесь КОРНЕЎ,
г. Баранавічы.

Пяюць «ку-ку»
Зязюлі ўсе спрадвеку,
А гэта ж –
Плагіят ад «кукарэку»!

Хоць чарговы прысуд агучыцца,
Ды з карупцыяй – пэўнаю, нейкаю... –
Наш чыноўнік ніяк не разлучыцца,
Нібы п’яніца той з гарэлкаю.

Пачаў судзіцца з бюракратамі –
І апынуўся сам за кратамі.

Аляксандр ПЯТРОЎ.

Віктар КУНЦЭВІЧ

ВЫБАР

Бывае надвечоркам горка,
А ранкам —
Як не знаў маркоты.
Галіцца-мыцца —
Завядзёнка.
Гляджу ў люстэрка —
Там істоты.
Адна — вясёлая,
Смяецца,
Наводзіць прыгажосць,
Гламур...
Другая — моршчыцца,
Злуецца,
Сама не ведае чаму.
Мы часта заклапочаны
Ўсяго адной турботай:
Якую ж выбраць зранку
На цэлы дзень істоту?

г. Марілёў.

Алег ПАПОЎ.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Спрацацца не варта

Вясковец Сымон палез па левціцы на страху, каб праверыць комін, ды зваліўся на зямлю.

Неўзабаве па выкліку з'явіўся фельчар Якаў Спірыдонавіч. Ён агледзеў хворага, у імгненне вока ўправіў вывix у калене.

Сымон павесялеў і вырашыў пачаставаць выратавальніка. Паставіў на стол бутэльку гарэлкі, нарэзаў хлеба і сала.

Якаў Спірыдонавіч не стаў адмаўляцца.

— А сабе чаму не наліваеш? — спытаў ён у пацыента, які шчыраваў за сталом.

— Дык у мяне ж нага... — нясмела прамовіў той.

— Дзе нага, а дзе горла, — рэзонна заўважыў медык. — Не зашкодзіць.

Спрацацца з фельчарам Сымон не збіраўся...

Найлепшы эксперт

Гутараць два пенсіянеры.

Адзін павучальна кажа:

— Я, перш чым купляць ды есці каўбасу, заўсёды чытаю, што за інгрэдыенты ўваходзяць у яе склад. Потым гляджу, хто вытворца, які тэрмін захоўвання, цана...

Другі паблажліва пасміхаецца:

— А я — даю пакаштаваць кавалачак свайму кату Феліксу. Калі ён не грэбуе пачастункам, дык і мне можна есці...

Пачуў Аляксандр ЖУКОЎСкі,
г. Клецк.

Таццяна ДЗЕМІДОВІЧ

У парку культуры і адпачынку каля возера працуе вядомая ў нашым горадзе эпатажная мастачка. Побач – натоўп глядачоў. Падыходзім з дзецьмі бліжэй.

Высветлілася, што яна малюе пейзажы без пэндзляў, рукамі, ды яшчэ тым часам спявае, расказвае вершы...

– Гэта нейкія калякі-малякі! – адразу гучна ацаніла ўбачанае мая дачка.

Я шыкнула на малую, але ў душы пагадзілася з ёй... Дзе там возера, дзе дрэвы, дзе неба, маглі здагадацца, верагодна, толькі спецыялісты.

– Як прыемна, што сюды прыйшлі дзеці! – тэатральным голасам прамовіла мастачка. – А ведаеце, колькі ў мяне дзяцей?

– Колькі? – зацікавіўся мой сын Ромка.

– Тры тысячы! І яны паўсюль – у Парыжы, у Мілане, у Лондане... Карціны – вось мае дзеці! І кожная з іх каштуе некалькі тысяч дзяржаў! – жанчына натхнёна развяла рукі, каб паказаць аб’ём сваёй працы.

Трэба заўважыць, што намалявала яна ў гэты пахмурны летні дзень нямаля! На траве спрэс падсыхалі палотны... І тут я выпадкова заўважыла, што Ромка незнарок наступіў на адзін з «шэдэўраў» і топчацца па ім. Усе прысутныя ахнулі!

А мастачка нечакана неверагодна ўзрадвалася гэтай акалічнасці і давай таксама таптацца па карціне:

– Цудоўнае рашэнне! Так яшчэ лепш! Парыж будзе ў захапленні!

Сын збянтэжана схаваўся за дрэва, толкам не разумеючы, ці добра ён зрабіў, ці яму даравалі...

– А вы чаго стаіце на месцы? Дапамагайце! – пацягнула яна мяне за руку.

Давялося і мне пакінуць свой вялікі, трыццаць дзявятага памеру, след у сусветным мастацтве...

г. Брэст.

Пётр КОЗИЧ.

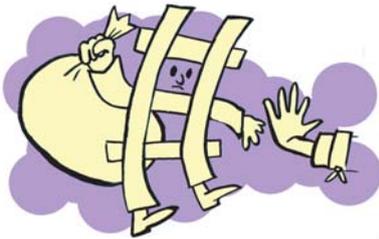

Алег КАРПОВІЧ.

ІГОЛКА ТЭРАПІЯ

Рад бы ў рай...

Касцюковічы. Скептыкі сцвярджаюць, што добрымі намерамі выбрукавана дарога ў пекла. А вось у ААТ «Беларускі цэментавы завод» летась падчас рамонт «выбрукавалі» ўчасткі ўнутрызаводскіх чыгуначных шляхоў цэментным клінкерам. На гэ-та спатрэбілася 710 тон прадукту, хоць друз (якім таксама карысталіся) каштаваў у чатыры разы танней.

Кантралёры палічылі, што такія «добрыя» намеры дорага абышліся прадпрыемству. Маўляў, рад бы ў рай, ды страты не пускаюць...

Што і куды кідаць?

Гродзенская вобласць. На Украіне кажуць: «Кінь ячмень у багну — будзеш хадзіць у золаце». Прымаўка дужа спадабалася нашым адказным асобам. Праўда, на ўзбраенне яны ўзялі толькі першае слова.

У выніку ў Ваўкавыскім раёне больш чым тры гады «гулялі» 94 гектары асушаных зямель. А ў Гродзенскім, Іўеўскім і Шчучынскім раёнах не выкарыстоўваліся ці неэфектыўна выкарыстоўваліся сотні гектараў ворных зямель і лугавых зямель запасу.

Варта нагадаць чыноўнікам, што ў нас ёсць свае прыказкі. Напрыклад: «Кінь перад сабою, убачыш за сабою». І кідаць трэба не землі, а ў зямлю...

Не толькі ў космасе

Гомельская вобласць. Аказваецца, «чорныя дзіркі» існуюць не толькі ў космасе, але і ў дакументах. Менавіта ў адной з іх у 2016 годзе «знікла» частка цэха завода жалезабетонных вырабаў пры далучэнні ААТ «Парыцкі камбінат будаўнічых матэрыялаў» да ААТ «Светлагорскі аграсэрвіс». А іншыя «дзіркі» так паўплывалі на цану маёмасці першага

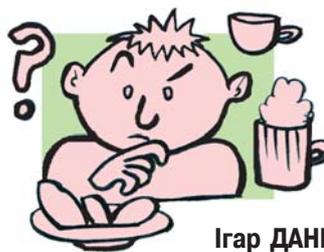
Братка Вожык!

Даўно не быў у сталіцы, таму адразу заўважыў шмат перамен. Адна з іх нават прымусіла мяне пагартач слоўнікі, каб праверыць, ці правільна разумею сэнс пэўных слоў.

Так, раней я, як і пацвердзілі кнігі, уяўляў кафэ як невялікі рэстаран з закускамі, кавай, гарбатай і іншымі напоямі, а паб — як англійскі бар. Але ні тое, ні другое не звязваў з беларускай нацыянальнай кухняй, пакуль не пабачыў каля крамы «Акія» па вуліцы Казлова такую шылду — «Кафе-паб «Дранікі вясковыя».

Як гэта разумець? Галоўная страва — бліны з цёртай бульбы па ра-

цэпце англійскіх сялян? Або піва з глянэ праз саломінку? Або вінегрэт, бо такая «назва» якраз і ёсць сумесь розных паняццяў?

Ігар ДАНЬКО,
г. Віцебск.

Калючы сябра!

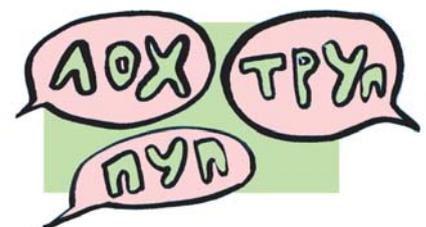
Якіх толькі абрэвіятур за апошнія дзесяцігоддзі ні з'явілася ў нашым лексіконе! Раней арганізавалі калгас, стварылі СССР — і накіравана ім на стагоддзе, а то і больш замацавацца ў слоўніках і ў свядомасці людзей.

Цяпер жа — новыя «назвы». Некаторыя з іх неўзабаве ціха знікаюць, іншыя ж гадамі мазоляць вочы. Часам думаеш: калі «аўтар» мудрагелістай

абрэвіятуры працаваў бы ў гэтай установе ці фірме, напэўна, што-небудзь больш гучнае ці прасцейшае прыдумаў бы.

Як адроз, напрыклад, правільна расшыфраваць вось такія скарачэнні па-руску: «ЛОХ» («лесное охотничье хозяйство») ці «ТРУП» («торговое республиканское унитарное предприятие») або па-беларуску — «ДУП» ці «ПУП» (даччынае і прыватнае ўнітарныя прадпрыемствы)?

Пералік падобных казусаў можна працягваць. Калі ж мы перастанем ламаць языкі ды здэкавацца з мовы?

Віктар САБАЛЕЎСКІ,
г. Узда.

прадпрыемства, што зменшылі долю дзяржавы ў статутным фондзе другога.

Аднак у адрозненне ад нябеснай зямнай цёмнай матэрыя не настолькі безнадзейная: зацягнутае можна вярнуць. Пасля праверкі доля дзяржаўнай уласнасці павялічылася на суму звыш 210 тысяч рублёў.

Гульні з Гібралтарам

Мінск. Песня расійскага спевака Вячаслава Бутусава «Гібралтар–Лабрадор» праз амаль трыццаць гадоў ужо не гучыць так абсурдна і лёгка суадносіцца з рэальнымі

падзеямі. Напрыклад, з гісторыяй пра тое, як адно ТДА зарэгістравала на Гібралтары падкантрольную замежную арганізацыю. І пералічвала на яе рахунак вырочку ад аказання юрыдычных паслуг афшорным кампаніям, якую не адлюстроўвала ў дакументах.

А далей, як і ў песні, гульня скончылася. Узбуджана крымінальная справа. Дырэктару і былому заснавальніку фірмы давялося вярнуць нявыплачаную раней суму падаткаў у памеры 170 тысяч рублёў.

Па матэрыялах прэс-цэнтра Камітэта дзяржаўнага кантролю Рэспублікі Беларусь.

КАРАЦЕЛЬКІ

Рызыкаўная

Рабіць любіла фотаздымкі,
На рэйках седзячы, у май.
Пакуль увечары ў абдымкі
Цябе ледзь не схапіў трамвай.

Эпоха «Санта-Барбары»

Рытм майму дзяцінству задаваў
Серыял вядомы «Санта-Барбара».
Нават бацька працу пакідаў,
Бег да «скрыні» стрымгалоў ад трактара.

Серыял глядзелі ўсёй краінай,
Менела на вуліцы людзей.
Ведала герояў цётка Ніна
Нават лепей, чым сваіх дзяцей.

Ахвяра моды

Упрыгожыў пірсінгам язык –
І цяпер маўчу. Такія справы.
Так дагэтуль я і не прывык,
Што зрабіўся трошачкі картавы.

Вольга ЛІХАДЗІЕЎСКАЯ,
г. Мінск.

Мікола ПІРГЕЛЬ.

Фельетон

Антось і Віталь Мурашка, родныя браты, даўно не бачыліся, бо ў кожнага было шмат турбот. Старэйшы Антось жыве ў Магілёве, а малодшы на два гады Віталь – у Гродне. Таму калі першы, які працаваў намеснікам дырэктара крамы, дачакаўся вясной адпачынку, то кроў з носа паабяцаў завітаць нарэшце да сваяка. І не схлусіў: яны сустрэліся! Сядзелі за шчодрым сталом на кухні і размаўлялі.

– Да юбілею два тыдні, а «падарунак» на саракапяцігоддзе ўжо ёсць, – раззлавана ўздыхнуў Віталь, уладальнік невялікай майстэрні па рамонце бытавой тэхнікі. – Хацеў сабраць родных, пасядзець на выхадных спачатку тут, у маёй гродзенскай кватэры, а потым у вёску на новай машыне з’ездзіць адпачыць, ды не атрымаецца... І не толькі цяпер, але і ў бліжэйшыя тры гады. Сустракай мяне, аўтобус!

– Пазбавілі правоў? – здагадаўся Антось.

– Так, яшчэ і штраф заплаціў – 50 базавых велічынь. Хіба ж я без даішнікаў не ведаў, што рабіць з 1275 рублямі? – гора-вадзіцель гэтак жэстыкуляваў, што ледзь не зачэпіў локцем кубак з гарбатай. – І чаму так жорстка? Нікога не збіў, ні ўва што не ўрэзаўся, хуткасьць не перавысіў. Падумаеш, расслабіўся з сябрамі ў пятніцу.

– Шмат выпіў? – брат ведаў, што без дадатковых пытаньняў Мурашка-малодшы абыдзецца без падрабязнасцей.

– Дзве паўлітровыя бутэлькі піва. Але я сябе кантралюю! Раней правяраў: ваджу акуратна, асабліва калі не адразу саджуся за руль. І тады пачакаў паўгадзіны, а потым паехаў. На бліжэйшым пасту спынілі. Спецыяльна чакалі!

– Чаму ты так думаеш? Звычайная праверка перад напружанымі выхаднымі днямі.

– Ды не... Потым я ўзгадаў, як адзін наведвальнік бара ўвесь час пільна назіраў за мной. Напэўна, ён

і патэлефанаваў у бліжэйшае аддзяленне міліцыі ды папярэдзіў, што едзе нецвярозы. Я дыхнуў у алкатэстар – крыху больш за палову праміле спірту, а гэта ўжо лёгкае ап’яненне, – павысіў голас брат.

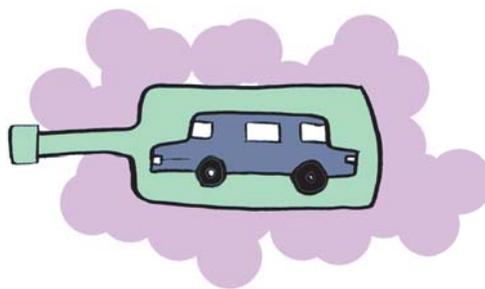
– А дазваляецца менш за 0,3 праміле. Шкада, толькі трохі норму перавысіў, – са спачуваннем кіўнуў Антось і ўжо збіраўся дадаць, што любое алкагольнае ап’яненне – сур’ёзная прычына, каб не садзіцца за руль, але не паспеў.

– Зараз цэлы год нібы пад дамоклавым мячом хадзі! – працягваў скардзіцца Віталь. – Калі зноў зловяць п’яным, чакае крымінальная адказнасць. Канфіскацыя транспарту, пазбаўленне правоў на пяць гадоў... Крыўдна: выпіў няшмат, а адносіны як да алкаголіка і навічка на дарозе, быццам я толькі ўчора экзамен у аўташколе здаў.

– А чаму ты не выклікаў «цвярозага вадзіцеля»? Мне неяк сын параіў, з таго часу пасля навагодніх карпаратываў на працы толькі так і вяртаюся дамоў. Той жа таксіст, але вязе на тваёй машыне.

– Але ці будзе ён сапраўды цвярозым? – адразу пайшоў у наступ брат. – Беларусь – не Літва, дзе па законе ў крыві вадзіцеля наогул не павінна быць спірту. Чуў, як летась у нашым горадзе расіяне патэлефанавалі такому шафёру, а ён аказаўся п’яным? Ці памятаеш гісторыю пра гродзенскага таксіста з амаль двума праміле алкаголю? – раздражняўся Віталь.

– Таго, што абвінаваціў ва ўсім паўтара літра квасу, якія быццам бы выпіў? – сумна ўсміхнуўся Антось. – Памятаю, але ж плюсаў у паслугі больш. Плаціш рублёў дваццаць – і не хвалюешся наконт штрафаў. Добрая скандынаўская ідэя ўжо гадоў дзесяць як прыжылася ў нашай краіне.

– Гэта цяпер разумею, што дарэмна вырашыў сэканоміць і сеў за руль сам, – нарэшце шчыра прызнаўся Віталь. Але ўсё ніяк не мог змірыцца. – Калі б не ананімная тэлефонная скарга, правы і грошы засталіся б са мной, бо я вадзіў акуратна! Эх, знайсці б гэтага неабьякавага наведвальніка бара, «паразмаўляць» бы з ім!

Антось ледзь паспеў адсунуць кубак на цэнтр стала, каб брат не скінуў посуд, размахваючы рукамі.

– Добра, давай пагаворым пра акуратнасць. Якраз хацеў спытаць: адкуль на дзверцах твайго аўта драпіны? Сутыкнуўся з кімсьці?

— Не памятаю, — Віталь толькі зараз зразумеў, што след з'явіўся пасля той злашчаснай пятніцы. Але як, дакладна ўзгадаць не мог. Таму вырашыў змяніць тэму гаворкі. — Хутэй бы ўжо тры гады праляцелі і я зноў сеў за руль! Другі раз памылак не будзе... Ну, а як твае справы?

Старэйшы брат нарэшце змог расказаць пра сваё жыццё.

— На дачы плот зламалі. П'яны вадзіцель ноччу не размінуўся з агароджай, а потым уцёк. У міліцыі даведаўся, што пасля гэтага ён збіў чалавека, урэзаўся ў дрэва... Хацеў папрасіць цябе дапамагчы з рамонтам, але, відаць, няўдалы час выбраў.

— Не перажывай, пад'еду на наступным тыдні! На аўтобусе. Нічога сабе: тры аварыі з удзелам аднаго чалавека! А калі б яго спынілі напачатку? Няўжо навокал людзей не было? Ніхто не бачыў, як той хістаецца, калі садзіцца за руль? Правільна, мая хата з краю — нічога не ведаю, — горача загаварыў Віталь, але тут жа вінавата змоўк...

Увесь свет змагаецца з нецвярозымі вадзіцелямі. У Беларусі, Расіі, Украіне, Фінляндыі, Германіі іх штрафуюць і пазбаўляюць правоў. А ў Кітаі за гібель чалавека ў дарожна-транспартным здарэнні могуць нават пакараць смерцю!

У нашай краіне спосабы ўздзеяння на такіх парушальнікаў пастаянна ўдасканальваюцца. Напрыклад, цяпер прапановіцца падзяліць стадыі ап'янення на дзве — ад 0,3 да 0,79 праміле і ад 0,8 праміле і больш. Для ўсіх аматараў выпіць і сесці за руль павялічаць штрафы, а ў гора-вадзіцеляў другой катэгорыі, у адрозненне ад першай, правы будуць забіраць не на тры, а на пяць гадоў.

Дзякуючы строгім законам колькасць затрыманых у рэспубліцы шафёраў пад мухай зменшылася летась амаль у тры разы ў параўнанні з 2006 годам, а колькасць аварый па іх віне ў параўнанні з 2016 годам — амаль на дваццаць працэнтаў. На жаль, у такіх ДТЗ па-ранейшаму гінуць людзі: у 2017 годзе — 87, у 2018 — 78 чалавек...

Што ж рабіць? Вадзіцелям — не піць за рулём! Пасажырам — цвёрда адмаўляцца ад паездкі з нецвярозым шафёрам! Калі ж гэта робіць нехта іншы — не заставацца абыякавымі і не саромецца тэлефанаваць у міліцыю: размова ідзе пра чалавечае жыццё, і можа, нават не адно! І тады ад руля будзе толькі радасць, а не гора...

Алена КЕДА.

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

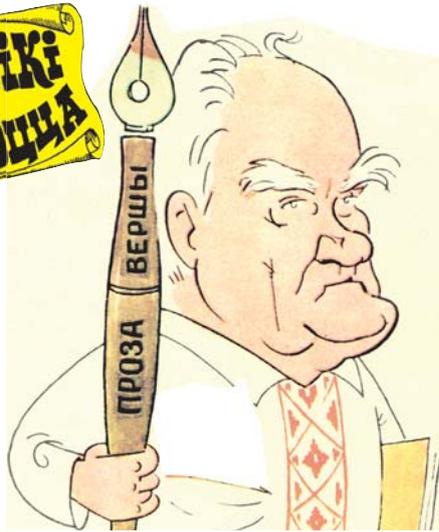
Пётр КОЗІЧ.

Павел ГАРАДЦОЎ.

**КЛАСІКЕ
СМЯЮЦЦА**

Шарж Міколы ПРЭПЕЛЯ,
1984 г.

РОССЫП САТЫРЫ І ГУМАРУ

Творчая спадчына **Максіма ЛУЖАНИНА** (Аляксандра Амврось-евіча Каратая) вызначаецца як жанравай, так і тэматычнай разнастайнасцю. Письменнік аддаваў перавагу вершаванаму слову, часта звяртаўся да прозы і эсэістыкі, а таксама да кінадраматургіі. Пры гэтым ніколі не забываўся і на гумарыстычны цэх. Нездарма разам з Крапівой, Танкам, Брылём і Панчанкам ён быў у першым рэдакцыйным штаце «Вожыка».

З фельетонаў, гумарыстычных і сатырычных вершаў, эпіграм і мініяцюр **Максіма Лужаніна** можна было б скласці не адзін важкі том. Пакуль жа гэтыя творы рассыпаны па шматлікіх зборніках аўтара – «Вярнуся ветрам» (1987), «Сілівон на дачы» (1958) і іншых, а таксама па старонках перыядычных выданняў. Давайце сёння, святкуючы сто дзясятую гадавіну з дня нараджэння пісьменніка, узгадаем некаторыя з іх.

Максім ЛУЖАНИН

АСЦЯРОЖНЫ КРЫТЫК

Выдаў майстар кнігу,
Вынасіў сумленна.
Асцярожны крытык
Пахваліў:
– Не дрэнна!

НЯЎМЕКА

Трапіў слабы вершык
Дзесьці ў друк насценны.
Памяркоўны крытык
Працадзіў:
– Не дрэнна!

ХАЛТУРА

Нешта спёк халтуршчык,
Набрахаў страшэнна.
Той жа самы крытык
Кажа зноў:
– Не дрэнна!

СЛАБІНА

Нездарма ўжываюць
Гэты гнуткі вобраз!
Сказана: не дрэнна,
Значыць – і не добра.

Проста ж не пахваліш, –
Раптам хто паганіць?
Проста не паганіш, –
Раптам хто пахваліць!

НЕ ДРЭННА

Трэба добра ўзважыць
Справу папярэдне,
І ні так, ні гэтак,
А цаніць сярэдне:

«Як ні хрэн, ні рэдзька, –
Значыцца – картопля;
Як ні бот, ні лапаць, –
Значыцца – пантопля.

Ні чарпак, ні міска, –
Значыцца – бутэлька;
Ні пінжак, ні порткі, –
Значыць – камізэлька».

Каб не даць памылкі,
Крытык рэчне зараз:
Што ні верш, ні проза, –
Тое, мусіць, нарыс;

Што ні хлеб, ні каша, –
Значыцца – зацірка;
Калі не прадрана,
Дык, магчыма, дзірка!

Ой, даліся ў знакі
Гэтыя адзнакі!
Крытык асцярожны,
Больш трываць няможна!

Гавары ты ў вочы
Проста чалавеку:

Ні партач, ні майстар, –
Значыцца – няўмека.

Трэба ж навучыцца
Вызначаць з адвагай:
Што такое – добра,
Што такое – блага!

«Сілівон на дачы», Мн., 1958 г.

КРЫТЫЧНЫ ПЕРАСОЛ

Часам мае свет крытычны
Вельмі брыдкую прывычку:
Аўтар ціўкае з яйца,
Яго ж хваляць без канца,

А другога, хоць і ўмелы,
І кранае тэму смела, –
Тыя ж самыя дзядзькі
Сустрэкаюць у дручкі.

«Вярнуся ветрам», Мн., 1987 г.

Хочаш пасмяцца ўволю — запрашаем на «Гастролі»!

Выхад у свет чарговага гумарыстычнага зборніка вершаў — заўжды важная падзея не толькі для пісьменніка, але і для рэдакцыі часопіса «Вожык». Тым больш, калі аўтар — наш даўні і шчыры сябра. Атрымаўшы ў падарунак ад паэта Віктара РЭЧЫЦА яго новую кнігу «Гастролі», якая выйшла сёлета ў сталічным выдавецтве «Белпрынт», мы, заінтрыгаваныя назвай, тут жа паглыбіліся ў чытанне. І вось да якой высновы прыйшлі: усё нашае жыццё — і ёсць доўгае гастрольнае падарожжа, якое найлепей праводзіць з усмешкай і добрым настроем.

Новы зборнік — сёмы па ліку ў творчай скарбонцы паэта. Віктар Трафімавіч, гумарыст са стажам, не здраджвае адметнаму аўтарскаму стылю: кожныя верш, байка, жарт — адмысловая, дасціпная і часам нечаканая інтэрпрэтацыя сюжэтаў і сітуацый, вядомых кожнаму з нас. Багаты жыццёвы вопыт ды назіральнасць, памножаныя на сатырычныя майстэрства, — вось аснова ва ўсіх сэнсах «сталай» кнігі, тэматычная разнастайнасць якой прыемна здзіўляе. Застаецца парадавацца за паэта і пажадаць яму далейшага творчага плёну!

Віктар РЭЧЫЦ

Новаўвядзенне

— У краме нашай, Ціт, новаўвядзенне,
І маю да яго я дачыненне.
Псіхолога пасаду там займаю,
Пакупнікоў з усмешкай... абдымаю.
— І вынік, Юра, ёсць ужо станоўчы?
— Любы п'янтос хадзіць да нас ахвочы...

Стымул

Пра цешчу вершы
Зяць пісаў хвалебныя
І выгаду ад гэтага
Меў хлебную:
За кожны твор
Давала маці жонкі
Круг каўбасы
І паўкіло пячонкі.

Лепшы гук

Часам кажуць там і тут:
Бульбяныя чыпсы
Не карысны нам прадукт,
Нават шкодны чымсьці.

Адкажу на гэта так:
Трэба ў меру есці.
А хрумсцяць жа чыпсы як!
Лепшы гук на свеце!

Прагрэс і ўласны інтарэс

— Табе, Мікіта, новы грузавік
Давалі ў аўтапарку, чуў, для працы.
Відаць, так моцна да свайго прывык,
Што стаў ад прапановы адмаўляцца?
— У інжынера прама запытаў:
«Што дрэннага табе калі зрабіў я?
Абразіў, можа, ці свінню падклаў?
Тады даруй — усе мы не святыя.
Але ўдружыць такое «шчасце» мне!»
— Чакай, а ў прапанове што благога?
— З машынай тою кожны мой манеўр
Праверыць можна — увесь шлях, дарогу.
Прыбор кантролю новенькі стаіць,
Умее — вось жа гад! — сачыць за рухам.
Налева не звярнуць тады, не зліць
Гаручага для ўласнай легкавухі.

Баланс

Захоўваць палавы баланс пачаў
У вершах. Зараз так рабіць стараюся:
Калі пішу я пра жанчын, дзяўчат,
То рыфмаю мужчынскай карыстаюся.

У прэзідыум!

Нам расказваў кум Аскольд:
— У адным калгасе
Важны справаздачны сход
Некалі зрываўся.

Пад адхон усё ішло
Па віне Алены.
Ажно гарача было
Старшыні, праўленню.

«Не хапае для цялят,
Для каровак нашых —
Хоць і добрая зямля —
Якснае пашы!»

За Аленай смела ўсе
Слова тут жа бралі.
Кіраўніцтва па чарзе
Зноў крытыкавалі.

Старшыня наш галаву
Абхапіў рукамі...
Хоць крычы ты каравул,
Раз каса на камень!

Паламалі — вось бяда! —
Увесь сцэнарый сходу.
Як з Аленай саўладаць,
З чортавай пародай?

Тут параіў хтось адзін
Вельмі дзейсны метад:
«У прэзідыум садзі
Порсткую кабету».

Пасадзіў. І з тых часоў
Гора з ёй не знае:
Сыпануць гарачых слоў
Духу не хапае!

Павел ГАРАДЦЮ.

Мікола ПІРГЕЛЬ.

Алег ГУЦОЛ.

Прагаварыўся

На прыёме ў доктара.
 – Вострае ўжываецца?
 – Так. Вельмі люблю салёныя рыбу і грыбы, гарэлку, жанчын.

Лепш не было б!

Сустрэліся два знаёмыя.
 – Віншую, Пятровіч! Кажуць, ты ў латарэі выйграў легкавушку?
 – Але, выйграў, – уздыхае той. – Толькі лепш яе не было б!
 – Гэта чаму ж? – дзівіцца знаёмы.
 – Цяпер ні выпіць, ні паспаць: то жонку трэба на рынак везці, то цешчу – на вакзал.

Марыць не шкодна

Дзядуля пытае ў маладой прыгожай жанчыны:
 – Якая краіна вам больш падабаецца – Іспанія ці Італія?
 – Іспанія.
 – Эх, каб я быў маладым, завёз бы вас у Іспанію!

Каго шкада?

Мужчына перадпенсіённага ўзросту скардзіцца ў бальніцы суседу па палаце:
 – Гэта ж так не шанцуе! Проста нейкае насланне. Памёр мой старэйшы брат – і ў той жа дзень прапаў вялізны індук. Цяпер памёр другі брат – прапаў парсюк. Так шкада, так шкада: паўгода карміў, вялікі ўжо вырас!.. Ад перажыванняў трапіў вось у бальніцу, доктар гаворыць, што рытм сэрца парушыўся.

Даслаў Міхась КАВАЛЁЎ,
 г. Рагачоў.

Мікалай ЛЕНКАВЕЦ

Сустрэліся нядаўна з суседам.

— Чаго ты, Міхась такі сумны? — пытаюся ў яго. — Прабач, і твар у цябе, быццам ануча, аб якую каля ганка абутак выціраюць.

— І не пытай, суседзе, — цяжка ўздыхнуў ён і дадаў. — Паглядзеў бы я на цябе, Мікола, якім бы вясёлым ты быў, каб трапіў у такую сітуацыю, як я.

— Гэта якую? Ты ж заўсёды разважлівы, спакойны, абачлівы, дужа не п'еш, не мацюкаешся, жонку слухаешся — не тое, што хто іншы... Не, не можа быць, каб ты... спатыкнуўся.

«А калі на моры гайданка!..»

Мікалай Дзмітрыевіч ЛЕНКАВЕЦ нарадзіўся ў 1962 годзе ў вёсцы Лактышы Ганцавіцкага раёна. Скончыў там васьмігадовую школу. А пакуль вучыўся, прымаў актыўны ўдзел у мастацкай самадзейнасці. Нават дагэтуль памятае адну жартоўную песню, якую выконваў у ролі... пірата. Хто ж ведаў, што міне час — і «пірацкі» досвед яму вельмі спатрэбіцца.

Пасля вучобы ў Новалукомльскім ПТВ, працы на будоўлях юнаку выпала служыць на Балтыйскім і Чарнаморскім ваенна-марскім флоце. У гэты час даводзілася доўга знаходзіцца ў моры. Каб ратавацца ад нуды, Мікола ладзіў з хлопцамі розныя жартоўныя праграмы, праводзіў конкурсы. Менавіта такая ваенна-самадзейная падрыхтоўка і падштурхнула маладога чалавека да паступлення ў Мінскі інстытут культуры. І падчас вучобы ў гэтай установе сумна яму ніколі не было!

З 1988 года і па сённяшні дзень Мікалай Дзмітрыевіч працуе метадыстам арганізацыйна-метадычнага аддзела ДУК «Ганцавіцкая раённая цэнтралізаваная клубная сістэма». З'яўляецца кіраўніком жартоўнага тэатра мініяцюр «Рэшата», які неаднойчы прымаў удзел у абласным фестывалі гумару «Спораўскія жарты» і атрымліваў заслужаныя ўзнагароды.

Творы Мікалая Ленкаўца друкаваліся на старонках раённай газеты «Савецкае Палессе», галіновага інфармацыйнага часопіса «Культурнае жыццё Брэстчыны»... Нарэшце дайшла чарга і да «Вожыка!» Тым больш, што з гумарам аўтар сябруе з дзяцінства. Сярод любімых літаратурных герояў — дасціпны Хаджа Насрэдзін, бравы салдат Швейк, вялікі камбінар Астап Бэндар...

Віншваем Мікалая Дзмітрыевіча з дэбютам на старонках часопіса. Спадзяёмся, што калючы «Вожык» стане для яго сапраўдным сябрам, а для тэатра мініяцюр — надзейным памочнікам і крыніцай натхнення для новых выступленняў!

Іншага слова я не знайшоў, як гэтага: баяўся пакрыўдзіць суседа, не ведаючы, што здарылася.

— То дзякуй табе за спачуванне, — сказаў Міхась. — Сапраўды, я такі — абачлівы. А тут... А тут да мяне ў госці цешча прыехала...

Ён уздыхнуў яшчэ глыбей, а я падумаў: ну вось, і ён зараз пачне цешчу ганіць. Усе мы, мужчыны, такія, ледзь што — цешча вінавата. Так было раней, так і цяпер... Спытай: — Яна?

— Ды не! О, у мяне цешча!.. Кожнаму такую б... Прывезла налівачкі. «Частуйся зяцёк, смаката!» Пакуль мая жонка з маці цок-чмок, я і пакаштаваў. Крыху сілы не разлічыў, палову бутэлечкі адразу і асушыў. Цешча з пакоя крычыць мне ў кухню, маўляў, моцная, усю не пі адразу! «А я што — дурань, адразу?» — адказваю, тым часам хуценька даліваючы ў тую бутэльку вады...

Праз некалькі гадзін ужо і час развітвацца з цешчай. Яна ж у нас была праездам да другой дачкі, у Брэст. Трэба мне яе на вакзал праводзіць, бо мая на працу ў другую змену пабегла.

Зрабіў усё як мае быць. Правёў. Пасадзіў у аўтобус. Дзверы хацеў пацалаваць, але не далі, нейкія мужчыны адцягнулі...

Ну, думаю, пайдз дадому, там жа яшчэ ў бутэлыцы засталася. І раптам чую:

– Грошы, грошы аддай!.. Ну хоць не ўсе, хоць пяцёрку!

Я – зірк! Мужынка, не раўнуючы, метр з шапкай (а я ж на галаву вышэй за яго!), вакол мажнай кабеты – капа капой, таксама не раўнуючы, як мая Адэля, скача, крычыць, патрабуе:

– Грошы давай! Грошы давай!

Ну, думаю, вась і мой час настаў! Пра ўсіх у газеце пішуць: той добра працуе, той танцуе, той яшчэ што, а пра мяне, сціплага вартуніка на пякарні – ні слова!.. Рабаўнік, няйначай. Гэта ж прылюдна, сярод белага вечара, на аўтастанцы рабуе. Скручу, у міліцыю здам, на ўвесь свет праслаўлюся. У раёнцы потым напішуць: «Такі вась такі здзейсніў подзвіг!..»

Я – да іх. Злодзея за каўнер ад жанчыны адцягнуў, крычу далікатна:

– Што ж вы, мужынка, робіце?

А ён доўга не думаючы – плясь мне па твары!.. Счапіліся мы, упалі, качаемся па зямлі. Мне б крыкнуць: «Людзі, дапамажыце!», а я – толькі сапу.

Праўда, хутка заенчыў ён: «Каця!.. Жончка!..» Ну тут яна, капа тая, і наляцела на нас... На мяне. Нагой стала на грудзі ды крычыць:

– Каравул! Мужа забіваюць! Фуліган!

Людзі збегліся.

– Ён? – пытае нехта з разявак, паказваючы на яе мужа. – Ён хацеў у цябе грошы адабраць?

А яна:

– Гэта ў мяне адабраць?.. Свінку мы прадалі. Так я яму і аддам... На чарку патрабаваў. Нічога, пачакае, дома налію. Кажу, муж! А гэты, – тыркнула пальцам на мяне, – фуліган!

Нехта тым часам як закрычыць: «Міліцыя! Міліцыя!»

Тут і палёгка настала: зняла жанчына нагу з маіх грудзей ды са сваім – ходу: аўтобус іхні адпраўляецца. Ускочылі, паехалі. А я...

Ён надоўга змоўк.

– А ты? – асцярожна «падагнаў» я суседа.

– А мяне забралі. Спачатку трубку пад нос сунулі: «Дыхні!» Дыхнуў... Скажу я табе, Мікола, трубку гэтую не правядзеш, усё як ёсць паказала.

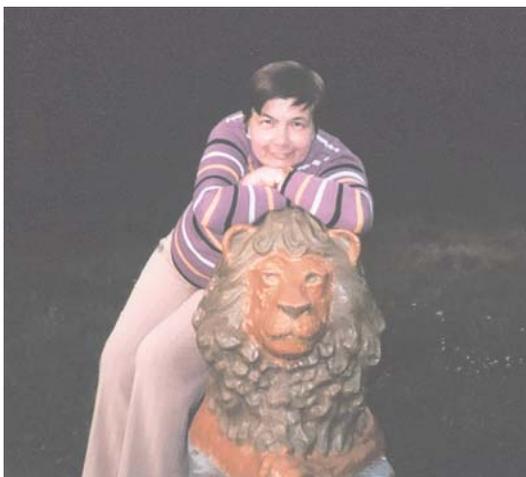
– Штраф выпісалі?

– Не... Адпусцілі. Людзі за мяне заступіліся, расказалі, што і як было. Словам, як зазначыла адна жанчына: «Была сямейная справа...»

– Н-да...

– Вось табе і н-да... – зноў уздыхнуў ён. – Хутка мая прыйдзе, ёй жа не растлумачыш.

Паспачуваў я суседу: яго жонка – яшчэ тая... Будзе яму свая сямейная справа! Ох, яшчэ як будзе!..

Наталля з Івянца

Наталія Іванаўна КАРПУЦЬ жыве ў Мінску з 1972 года – з таго часу, калі паступіла на філфак БДУ. А нарадзілася яна ў г. п. Івянец Валожынскага раёна.

Як згадвае аўтар, на курсе ў іх вучыліся чатыры Наталлі. І калі ў гутарцы цікавіліся, якую Наталлю маюць на ўвазе, аднакурснікі казалі пра яе: івянецкую! Самой дзяўчыне гэта было вельмі прыемна. З таго часу і прыжылося такое «прозвішча»: Наталля Івянецкая.

Да выхаду на пенсію Наталля Іванаўна працавала ў Інстытуце мовазнаўства імя Якуба Коласа Нацыянальнай акадэміі навук Беларусі. Вершы пісала з дзяцінства. І толькі цяпер асмелілася аддаць іх на наш «суд», бо ёй заўсёды здавалася, што творы не настолькі дасканалыя, каб іх друкаваць. Між тым, набышы

пэўны досвед, захацелася звярнуцца і да такога складанага жанру, як байка. Нездарма ж лічыцца, заўважае творца, што для яе напісання патрэбныя жыццёвы і творчы вопыт. Нельга з гэтым не пагадзіцца. Н. Івянецкая спрабуе пісаць свае і перакладае байкі вядомых майстроў на беларускую мову.

Рады вітаць Наталлю Іванаўну на старонках нашага выдання. Жадаем ёй творчага росту, натхнення, аптымізму!

Наталля ІВЯНЕЦКАЯ

Дрэнная звычка

На лавачцы дзяўчына есць цукеркі,
Разглядае бліскучыя паперкі.
Ды сметніцы чамусь не заўважае,
Абгорткі проста на зямлю кідае.

Акуркі спрэс бялеюць у траве...
Ну, што ў курільшчыкаў у галаве?
І ці ж сумленне тая людзі маюць,
Што праз акно бутэлькі выкідаюць?

Было б у ЖЭСаў менш намнога працы,
Каб за сабой мы ўмелі прыбірацца.
Ды цяжка часам штосьці перайначыць,
Калі ёсць звычка дрэнная – свінячыць!

Міхась СТАСЬ

Кажа ўсё наадварот,
Каб пазабаўляцца.
Яе хлебам не кармі,
А дай паспрачацца.

Я кажу: «Людзі смяюцца»,
Яна кажа: «Плачуць».
Пад'язджаю: слёзы льюцца.
Дзе там – ужо скачуць!

Я кажу, што гэта хрэн.
«Не, – рагоча, – рэдзька».
«Па дарозе Глеб пайшоў».
«Дрэнна бачыш: Федзька!»

«На дварэ ўжо ноч», – кажу.
«Не мані: то ж дзень!»
«Паглядзі, якое дрэва!»
«Што ты – гэта ж пень!»

Я кажу ёй: «Ты – мая!»
«Не, не, не: чужая!»
Што ты зробіш, вось яна
Спрэчніца якая!

Няма ліха без добра

Радзіма Міхаіла Аляксандравіча СТАСЕВІЧА (Міхася СТАСЯ) – старажытная Навагрудчына, якая мае багатую культурную спадчыну.

Міхась працаваў рабочым у геадэзічных экспедыцыях, цесляром-бетоншчыкам, сталяром-станочнікам – на будоўлях... Лёс склаўся так, што некалькі гадоў жыў і шчыраваў на поўдні Украіны. Але куды б ні заяля яго жыццёвая дарога, цікавіўся і літаратурай, і гумарам.

Дарэчы, з «Вожыкам» Міхаіл Аляксандравіч пазнаёміўся яшчэ ў маладосці. Дамовіўся сустрэцца з дзяўчынай, а яна чамусьці не прыйшла... Пакуль чакаў, пачаў разглядаць вітрыну газетнага кіёска і ўбачыў «Вожык». Зацікавіўся, набыў нумар ды так захапіўся чытаннем гэтага вясёлага выдання, разглядам дасціпных карыкатур, што нават забыўся і на спатканне, і на дзяўчыну! «Вожык» тады развееў сум, і Міхась удзячны яму за гэта ўсё жыццё!

Якая «мараль» гэтай непрыдуманай гісторыі? Як сцвярджае сам аўтар, такая: калі вас нехта падвёў, падмануў, пакрыўдзіў, не перажывайце! Чытайце «Вожык» – і добры настрой вам гарантаваны. Калючы сябра заўсёды дапаможа!

Дзякуй, Міхаіл Аляксандравіч, за цёплыя словы, за такую шматгадовую прыхільнасць да часопіса. Шчыра кажучы, «Вожык» нават рады, што тая дзяўчына не прыйшла на спатканне, а вы знайшлі вясёлага надзейнага сябра. Вы і самі чалавек, безумоўна, вясёлы, шчыры, дасціпны. Творчага плёну ды добрага настрою!

Міхась СЛІВА

Гумарэска

Слесар-сантэхнік ЖЭКа Сямён Дабранкоў быў старым халасцяком. Не, не сказаць, каб вакол яго не завіхаліся дзяўчаты і каб ён не звяртаў на іх увагі: здаралася, завіхаліся, звяртаў. Толькі сусціся з якой з іх ды ажаніцца яму не дазваляла адно, а можа, і два «але». Першае – у маладыя гады не хацеў страціць свабоду... Другое ж, як меркаваў Сямён, – усе дзяўчаты і жанчыны, прыгожыя і непрыгожыя, толькі прыкідваюцца адданымі сваім выбраннікам, а самі глядзяць, дзе, калі і з кім здрадзіць. Ды і цешча будзе, калі ажэнішся... Не, лепш ужо аднаму.

Мяркуючы так, Сямён, як чалавек, якога не ашукаеш, звысоку, са спачуваннем паглядаў на «жанакіаў» якраз з гэтых прычын. Зрэшты, за гады сваёй працы слесарам-сантэхнікам, абышоўшы, можа, не адну тысячу кватэр у горадзе, на свае вочы бачыў, як перад незнаёмымі мужчынамі (ды такімі прыгожымі, як ён) паводзяць сябе жанчыны.

Прыйдзеш што рамантаваць, а яна, чужая, перад табой і так і сям: на «вы» заве, «калі ласка», а то і грошай паабяцае, во! Толькі не дурань Сямён, каб на такіх кваліцца: кран адрамантаваў, шапку ў рукі – ды ходу!

А што ён прыгожы, дык і пытаць не трэба ні ў каго! Варта толькі раницай паглядзецца ў люстэрка: твар кругленькі, чырвоненькі – гэта здароўе дыхае; вочкі чорныя, маленькія – любую прасвецяць; праўда, лысаваты, дык нічога: мужчына ж!..

Міналі гады, Сямён старэў... Прырода брала сваё, і заўзяты халасцяк усё ж задумаўся, як бы і з кім ажаніцца. Ён, наведваючы кватэры, стаў прыглядацца не да жанчын замужніх, а да адзінокіх – іх адразу вызначыш, як у ванну пойдзеш рукі мыць: мужчынскіх брытвенных прыбораў няма. Ды і акуратныя яны, адзінокія, нідзе не валяюцца шкарпэткі ці яшчэ што.

І спадабалася яму маладжавая, адзінокая Маргарыта Тарасаўна. Ён колькі разоў быў у яе, рамантаваў то тое, то гэта... Але прыкмет, што ў кватэры жыве мужчына ці хоць прыходзіць туды, не заўважыў. І была яна сама зчлівасць. Спагадная, вясёлая, расцвітала ва ўсмешцы, быццам тая летняя кветка...

«З ёй, напэўна, я жыў бы добра, – часта думаў Сямён. – Гэтая не здрадзіць...»

Вікенцій ПУЗАНКЕВІЧ і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ x 4.

І вось нядаўна яму зноў давлялося наведаць Маргарыту Тарасаўну. Доўга валтузіўся з кранамі, мяняў трубу, хадзіў у ЖЭС па запчасткі, некалькі разоў спускаўся з пятага паверха ў падвал дома, каб адключыць або падключыць сістэму водазабеспячэння.... А калі нарэшце скончыў рамонт, склаў інструмент ды памыў рукі, яна сказала:

— Прабачце, але вы сёння галодны працавалі. А я прыгатавала смачны абед. І яшчэ тое-сёе...

«О, і яна такая, як усе, — падумаў, угінаючы лысую галаву ў плечы, Сямён. — Я яшчэ нікога не сказаў, а яна ўжо закідвае на мяне сваю жаночую вудачку. Не, трэба востра трымаць вуха!»

— Што вы! — замахаў мужчына рукамі. — Я сабе такога на працы не дазваляю! Ды яшчэ каб... — ён запнуўся, — заляцацца да кліенткі!

Маргарыта Тарасаўна паглядзела на яго ўважліва, уздыхнула:

— Ну, тады хоць кавы папіце!

— Кавы можна.

Сямён сціпла сеў на краёк табурэткі, а жанчына падала яму кубачак кавы.

— Я гляджу, — асмялеў Сямён, — вы ўсё адна ды адна. А ўжо ўзрост... І кватэра — ого якая!..

Сказаў і прыкусіў язык: што я пляту?!

— Чаму ж? — нібы здзівілася яна. Падышла да шафы, дастала фотаальбом, адкрыла ды падала яму. — Глядзіце, якія прыгажуні да мяне заляцаюцца! Гэты, — асцярожна паказала пальцам, — быў са мной у санаторыі «Прыдняпроўскі», Пецем завуць. А гэты, Іван, — паказала на другога, як здалася Сямёну, чымсьці падобнага на першага: такі ж чарнявы, з вясёлымі вачамі, — заляцаўся да мяне ў санаторыі «Ждановічы». А гэты, — паказала на трэцяга, які здаўся дужа маладым для гаспадыні, — у нашым горадзе жыве, часта прыходзіць. Чаму ж адна?

Сямёну ўжо было не да кавы. Ён думаў, як хутчэй збегчы, а то яшчэ захамутае, тады што...

Тым часам зазваніў мабільнік. Жанчына ўзяла яго — і твар яе расплыўся ва ўсмешцы:

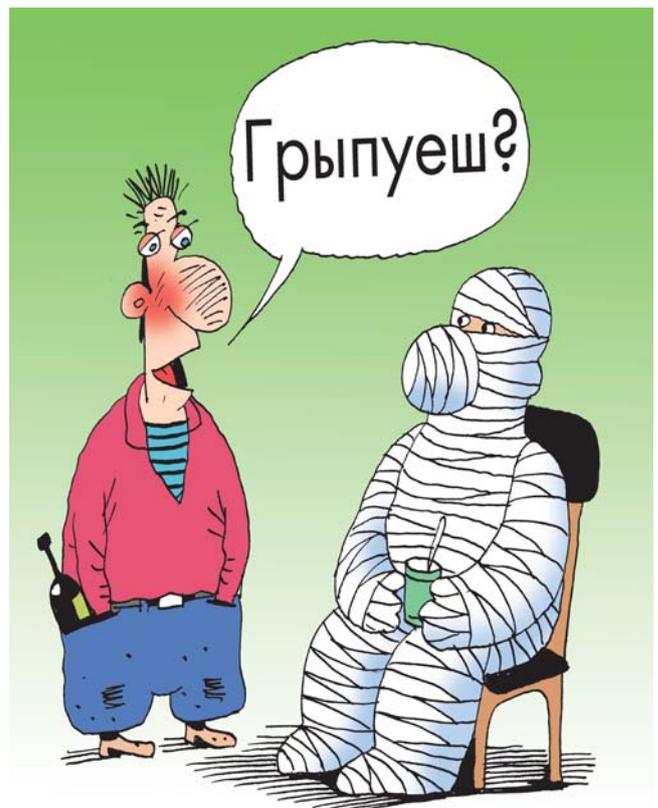
— Але, прыходзь, даражэнькі, зараз. А то да мяне прыглядаецца нейкі мужчына. Але, сантэхнік. Кажы, кватэра мая яму падабаецца, ды і я...

Далей Сямён не даслухаў. Выскачыў з жытла, нават шапку не схапіў. «Ды ну яе, з шапкай! — думаў ён, сігаючы ўніз па лесвіцы. — Не сустрэць бы гэтага. Яе, як яго, «даражэнькага». Яшчэ прыраўнуе, у бойку палезе... Ат, жанчыны, усе вы аднолькавыя...»

Ён не чуў апошняй фразы жанчыны па тэлефоне: «Дык прыязджай, брацік, ты ж побач. А то Ваня і Пеця далёка, калі ж ім...»

г. Рагачоў.

Пётр КОЗІЧ x 2.

Анатоль ПАЛЫНСКІ

ПРА СЯБЕ

(ці то жартам, ці ўсур'ёз)

Кіруючыся прынцыпам «Прыйшоў. Убачыў. Перамог», паспяваю толькі прыйсці і ўбачыць. Перамогу святкуе іншы...

Плаваць не ўмею, але не супраць купацца ў раскошы.

У маёй кнізе жыцця столькі ўсяго напісана! Але такім неразборлівым почыткам, што нічога не прачытаць.

У бітве тытанаў ніколі не быў тытанам. Так, «тытанікам»...

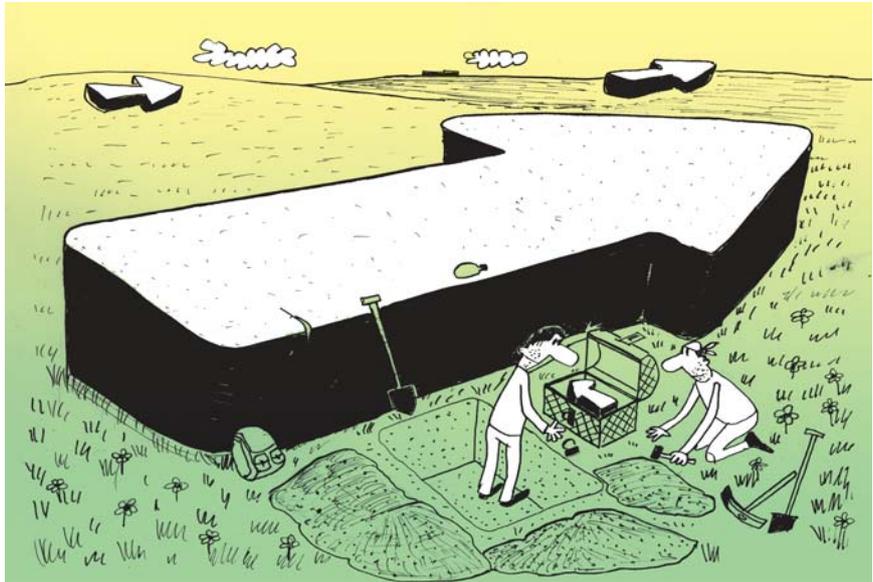
З мяне атрымаўся б цудоўны доктар. Медыцынскія веды, праўда, адсутнічаюць, затое які почырк!

Да мяне зазірнуў апетыт. Давялося яго пачаставаць.

Я так ківаў! А ты чамусьці не пачула...

Зазірнуў у красворд, на пару слоў.

Захацелася жыць сумленна. Але зноў не хапіла грошай...

Аляксандр ПЯТРОЎ.

Калі чую ад прыгожай жанчыны: «Алё, мужчына!», хоць і не тэлефон, а заўсёды адгукваюся.

Спачатку дырэктар сыпаў у мой адрас гром і маланкі, а потым... сам засыпаўся.

Раскусіць мяне ніхто не здолеў. А вось кусалі многія.

Пазаўчора выгнаў з пад'езда двух хуліганаў, якія чапіліся да дзяўчыны. Дзякавала мне.

Учора выгнаў з кватэры прусакоў. Суседзі радаваліся і дзякавалі.

Сёння выгнаў партыю самагону. Ніякай удзячнасці! Атрымаў штраф...

Ды каб я ды калі-небудзь? Ды я ж заўсёды!

г. Беразіно.

Міхаіл ЗНАЙДЗІЮК.

Анастасія СКАРКО і Аляксандр КАРШАКЕВІЧ.

Палюбіла гарманіста,
А ён замуж не бярэ.
Усміхнуся трактарысту –
Агарод хоць узарэ.

Шмат каго ў жыцці кахала,
Ды з таго карысці мала:
Збег у горад аграном,
Ў полі знік пастух Сямён.

І з асінак, і з бярозаў
Долу сыплюцца лісты.
Рэдка быў хлапец цвярозы –
Так і ходзіць халасты.

Не цалуйцеся, красуні,
Ля бацькоўскай хаты.
Лепш схавайцеся за пуню,
Чым далей ад таты.

Хоць я музыку пачую,
На гулянку не пайду:
Мяне мілы так цалуе –
Націрае бараду.

Аднаго ўхажора маю,
Другі – на прыкмеце.
Праўда, бачыла пакуль іх
Толькі ў інтэрнэце.

Замест грошай у кішэнях
Носіць дзед паперу.
Мяне замуж ён паклікаў –
Штосьці я не веру.

СПЯВАЮЦЬ УСЕ!

Адным з найбольш папулярных і любімых жанраў нашых аўтараў з'яўляецца прыпеўка. Усяго чатыры радкі – а колькі гумару, досціпу, жарту! Нездарма ж яе так любяць у народзе.

«Заслужанай» прыпевачніцай па праве лічыцца Людміла Юшына, наш пастаянны аўтар і чытач, шчыры прыхільнік «Вожыка». Яна прыдумала столькі арыгінальных частушак, што і падлічыць немагчыма! Захапілася складаннем прыпевак і Вольга Лабажэвіч. Яе папеўкі вострыя, вясёлыя. Не адстае ад іх і Ганна Атрошчанка са сваімі лірычнымі частушкамі. Далучыліся да гэтага дружнага хору і новыя вожыкаўскія аўтары – Любоў Чыгрынава і Міхась Стась.

Няхай жа гучаць са старонак «Вожыка» ды са сцэны дасціпныя аўтарскія прыпеўкі, цешаць слых аматараў фальклору, дораць усмешкі і добры настрой людзям!

Скача, скача верабей
Каля маёй хаты.
Мабыць, прыбяжыць Андрэй
У нядзелю ў сваты.

Асыпаўся белы цвет
З маладое вішні.
Пакахаў мяне сусед,
Ды ён трэці лішні.

На машыне Федзя едзе,
Пільна па баках глядзіць.
Мо багатая нявеста
Між бабулек дзе сядзіць.

Жаніх часта заглядае,
Шэпча штось на вушка...
Маці мне пасаг збірае –
Коўдры і падушкі.

Мяне мілы частаваў,
Насыпаў арэхаў.
Ля адрыны цалаваў
Толькі для пацехі.

Праспявала
Вольга ЛАБАЖЭВІЧ,
г. Клецк.

Танцавала Валя польку,
Потым – сербіяначку.
Цалавала ў шчоку Кольку,
У самую ямачку.

Лепшы гарманіст на свеце
Для дзяўчат іграе.
Што даўно жанаты Пеця,
З іх ніхто не знае.

Эх, сяброўкі дарагія!
Хлопцы хітрыя такія:
Замуж не бяруць дзяўчат,
Бабылём быць кожны рад.

Дожджык стукае ў акенца,
Зашчымела штосьці сэрца.
На спатканне не пайшла,
Бо дарогі не знайшла!

З вуснаў
Ганны АТРОШЧАНКІ,
г. Гомель.

Падымае жонка крык,
Сварыцца са мною.
Словамі пчэ язык,
Нібы крапіваю.

* * *

Запусціў руку ў кішэню,
Каб узяць капеек жменю.
Ды заместа медзякоў
Вош на ланцугу знайшоў.

* * *

Думала ў дзяцінстве Насця,
Што талеркі б'юць на шчасце.
Ды ў жыцці дарослым штосьці
Біла найчасцей ад злосці.

* * *

Не круціся, Валя, тут,
Лепш ідзі дадому.
Можа нават спелы фрукт
Выклікаць асому.

Агучыў Міхась СТАСЬ,
г. Мінск.

Я навокал кіну вокам
І прыпевачкі складу.
Захачу – дашлю у «Вожык»,
Пажадаю – у «Звязду».

* * *

Выпісалі нашу Тому
Сённа раніцай з раддома.
Муж яе так весяліўся,
Што забраць з малым забыўся.

* * *
Шчыры дзякуй вам, кітайцы,
Што абулі нас у сланцы.
Беларус цяпер у сланцах –
І на ферму, і на танцы.

* * *

Як давала грошы цешча,
Абяцаў зяцёк вазіць.
А цяпер то дожджык плешча,
То спіна яму балиць.

* * *

Дзед хваліўся: «Ого-го!
Маю многа я ўсяго:
Апетыт, ахвоту, сон,
І склероз, і паркінсон».

**Праспявала
Любоў ЧЫГРЫНАВА,**
г. Мінск.

ПРЫПЕЎКІ ПРА КАХАННЕ

*(для дуэта
жанчыны і мужчыны)*

Яна: – Што ты лыпаеш, вачыма,
Чаму ходзіш не ў той бок?
Пераблытаў ты, магчыма,
Маю хату, галубок?

Ён: – Хіба мог я пераблытаць?
Твая ж хата – край сяла,
Да цябе далёка кльпаць.
От каб ты бліжэй жыла!

Яна: – Да мяне заходзь, мой любы,
Я й пасцельку пасцялю,
І не скаль з Янінай зубы –
Я ж цябе мацней люблю.

Ён: – Раўнаваць няма прычыны,
Бо Яніна ні пры чым.
Ёсць багата без Яніны
Негалубленых дзяўчын.

Яна: – Негалубленых багата,
Згодна, родненькі, з табой.
Ты хоць сорок дзевак мацай,
А жаніся на адной.

Ён: – Пайду ў клуб на вечарынку,
Там дзяўчатам падміргну,
Як Алёна не згадзіцца,
Кацярыну прыгарну.

Яна: – Ганны, Стасі і Марысі –
Прыгажуні суперклас.
Колькі ты ні валачыся,
Ажаніцца прыйдзе час.

Ён: – Я не супраць ажаніцца,
Не магу асмеліцца.
Знайду з перцам маладзіцу –
Кіну фанабэрыцца.

Яна: – Вось цяпер я зразумела,
Што табе не па нутру.
Па табе дарэмна млела,
Але з гора не памру!

Ён: – Калі дзеўчына не міла,
То й душа не запяе.
Ніякая, братка, сіла
Не прыцягне да яе.

Разам: – Як наш лёс далей складзецца,
Мы не будзем варажыць.
Ды прызнацца застаецца:
Без каханьня не пражыць.

Яна: – Ох, каханне-хваляванне,
Ўсіх ты з розуму звяло!
Не было б калі каханьня –
Дык і сонца б не ўзышло.

Ён: – Ох, любоў, любоў-сакрэт,
З цябе ўсё пачынаецца.
На каханні белы свет
І жыццё трымаецца.

Разам: – На каханні белы свет
І жыццё трымаецца.

Даслала Людміла ЮШЫНА,
г. Гомель.

Наймалыня
Міроў

Генадзь АЎЛАСЕНКА

Добры Цмок з іголкаю і чорны певень з яйкам

Бадай, няма такой язычніцкай міфалогіі, каб там не прысутнічаў вялізны крылаты змей. У Еўропе гэта жудасныя і бязлітасныя драконы. У кітайскім фальклоры, дарэчы, таксама маюцца драконы, але там яны – сімвал мудрасці; у рускім – трохгаловы Змей Гарыныч...

А ў беларусаў ёсць Цмок! Вельмі-вельмі вялікі змей. Колькасць галоў у яго магла быць рознай, але заўжды кратная тром: тры, шэсць, дзевяць, зрэдку нават дванаццаць. Праўда, калі верыць легендам, сустракаліся і аднагаловыя Цмокі. Яны, дарэчы, маглі абарачацца ў прыгожых юнакоў і нават заляцацца ў такім выглядзе да мясцовых дзяўчат. На вялікую бяду апошнім...

Цмок, безумоўна, злы дух, але шкоды ад яго людзям было куды менш, чым ад іншых злыдняў. Увогуле існуе думка, што ў язычніцкія, дахрысціянскія часы Цмок зусім не адносіўся да злых духаў. Таму ў беларускім фальклоры захаваліся даволі прыязныя адносіны да яго.

Напрыклад, лічылася, што людзям сямейным ды памяркоўным Цмок ніколі не шкодзіць, найчасцей ягонымі ахвярамі становяцца парушальнікі грамадскіх абавязкаў. Тым больш, змей ніколі не будзе дапамагаць іншым нячысцікам у іх злых справах... З-за гэтага, а таксама з-за вялікай фанабэрыстасці Цмока нячысцікі вельмі не любілі. Ён жа, у адрозненне ад іх, яшчэ і чысціню паважаў. Нават у лазні любіў мыцца (напэўна, разам з Лазнікамі і Дамавіком).

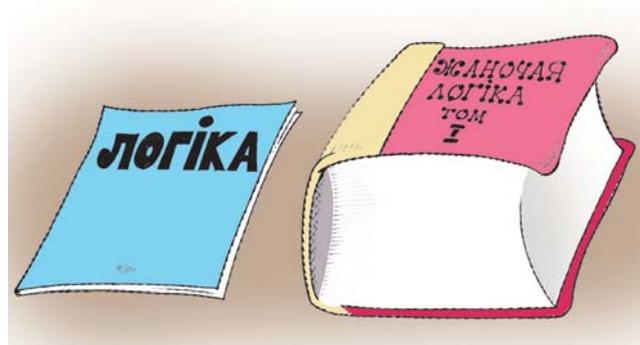
У беларускім фальклоры маецца шмат легенд, у якіх дракон дапамагае людзям. Прычым, калі не ленавацца, можна лёгка выгадаваць сабе ўласнага Цмока з яйка, якое абавязкова павінен знесці чорны певень. Праўда, наседжваць гэтае яйка павінен сам чалавек, носячы яго пад пахай. Такі Цмок будзе заўжды аддана служыць свайму гаспадару і прыносіць яму розныя скарбы, вышукваць іх ён вялікі мастак.

Яшчэ ёсць легенда, звязаная з вялікім каменем – валуном. Яго так і называлі: Змееў камень. Кажуць, калісьці ў ім жыў Цмок, які мог прымаць чалавечае аблічча. Быў выдатным краўцом. Шыў усім, хто ні папросіць, і ніколі не крыўдаваў, калі мала плацілі. Праўда, Пярун яго ўсё ж дастаў маланкай...

Людзі потым ніяк не маглі пахаваць змея. Зямлю, каб яго засыпаць, насілі нават малыя дзеці ў прыполіках ды жарабяты з торбамі на шыях. Іншыя ж сцвярджаюць, што ўдалося засыпаць мёртвага Цмока зямлёй, якую навазілі з дапамогай... запрэжанага ў лапаць пёўня. Уяўляеце, колькі давялося папрацаваць беднай птушцы? Але што зробіш: шкада было добрага дракона, які яшчэ б столькі людзям і штаноў, і кашуль... мог нашыць добрым

Алена ГУЦОЛ.

Павел ГАРАДЦОЎ.

Пётр КОЗІЧ.

Алена ПАПОЎ.

Філалагічныя замалёўкі

- ☺ У Магілёве выпаў град з вялікімі памерамі.
- ☺ Сёння нам патрэбны духапад'ёмныя творы.
- ☺ Мы ўсё рабілі гармідарам.
- ☺ Урывак з пісьма: «Гэтыя вершы выклікаюць прагу дзейнічаць і смялець у інтымных узаемаадносінах. Дзякуй Вам, каханая!»
- ☺ Усмешка яе вуснаў вабіла да сябе.
- ☺ Міша спачатку сумаваў, а потым уцягнуўся ў заняткі.
- ☺ Кожная галінка ўсыпана снежнымі віхурамі.
- ☺ То ў адным, то ў іншым месцы падымаецца палавое воблачка дыму.
- ☺ Звярніце ўвагу на два радкі, сказаныя паэтам у вершы.
- ☺ Сямён усклікнуў: «Любая! Я прымчуся да цябе па першай тваёй пагалосцы!»
- ☺ Пісьмы – гэта дакументы кахання.
- ☺ Чуюцца крыкі маладых дзявочых і хлапечых галасоў гімназістаў.

- ☺ «Я хачу любіць толькі цябе! – крыкнуў Міша. – А ты жадаеш, каб цябе любілі ўсе, хто кожны дзень сустракаецца з табой!»
- ☺ Сакральны сэнс верша патыхнуў на чытачоў з Сярэднявечча.
- ☺ Са сваёй дзяўчынай Наташай Максім пазнаёміўся на другі дзень прыезду ў пасёлак.
- ☺ Дзяніс стаў каля дошкі і пачаў гаварыць: «Даскажу глыбей гісторыю кахання А. С. Пушкіна...»
- ☺ Каментарый у інтэрнэце: «Ваша прыгожае фота, у чырвонай сукенцы, падчас выступлення на галоўнай сцэне свята, размешчана на сайце».
- ☺ Людміла сказала: «Любіце мяне безаглядна. Толькі тады, магчыма, я дазволю вам любіць мяне па-сапраўднаму...»
- ☺ Пісьменнік занатоўваў на хаду ці на калене стан сваёй душы.
- ☺ Галоўнае ў Чарнышэўскага – свабоднае каханне і свабодная вернасць каханай.

**Уважліва чытаў перыёдыку
Дзмітрый ПЯТРОВІЧ.**

ПАТРАБАВАЛЬНЫ ГУМАРЫСТ

Свой прафесійны шлях Мікола ГРОДНЕЎ пачынаў на ніве асветы (у 1953 годзе скончыў гістарычны факультэт Гомельскага педінстытута імя В. Чкалава), але даволі хутка змяніў хлеб настаўніцкі на журналісцкі. Ураджэнец вёскі Старая Алешня Рагачоўскага раёна супрацоўнічаў з рэдакцыямі многіх газет і часопісаў, у тым ліку і з «Вожыкам» – тут Мікалай Пятровіч шэсць гадоў шчыраваў у аддзеле фельетонаў. За гэты час, па прызнанні пісьменніка, ён сустрэў шмат герояў «не нашага часу – прайдзісветаў і лайдакоў, цяпкіных-ляпкіных і бюракратаў. Знаёміўся з імі, пісаў пра іх, а вось маімі сябрамі ніхто з іх не стаў». Зрэшты, «вожыкаўскі» перыяд у творчасці аўтара – не толькі колка-сатырычны, але і добразычліва-ўсмешлівы. Найлепшае таму сведчанне – кніга гумарыстычных апавяданняў «Клін клінам» (1979), якая пабачыла свет у серыі «Бібліятэка «Вожыка».

З Мікалаем Гродневым мы знаёмыя па многіх кнігах апавяданняў і апавесцей, у тым ліку і дакументальнага характару. Аднак блізка ён нам перш за ўсё як гумарыст – дасціпны, назіральны, патрабавальны да сябе і да сваіх персанажаў.

Гумарыстычнае апавяданне

Мікола ГРОДНЕЎ

вочна вучыся на інжынера-энергетыка, Куліна Пракопаўна ставіла да майго фруктовага і сваю «маскоўскую». Пасля чарговага пачастунку я аднойчы асмеляў і сказаў, што не хочацца ісці на сваю кватэру. Праўда, мяне і не выганялі. А я прымасціўся на канале і доўга слухаў, як Ніна ўздыхала. І гэтак было не раз...

Нарэшце, а гэта было якраз перад жнівом, Куліна Пракопаўна спытала ў мяне: «Дакуль ты будзеш сушыць дзяўчыну?» Тут я адразу нібы працверзіўся... Раніцай, калі Ніна з бялюткім ручніком на плячах палівала мне на рукі, я неяк неўзаметку для сябе выпаліў: «Можа, у сельсавет сёння сходзім?» Ад нечаканасці Ніна выплюнула мне на рукі ўсю ваду і хутчэй да маці...

У той суботні вечар мы пагулялі добра. Апроч старшыні сельсавета, які змацаваў наш шлюб круглай пячаткай, былі і нашы электрыкі. Былі песні, былі тосты, была і музыка. Ніна танцавала «твіст», цешча – «сербіянку».

Мядовы месяц мы справілі без лыжкі дзёгцю. На другі месяц мёду паменшала. Увечары, калі я канчаў курсавую, жонка першы раз уздыхнула. Можа, таму, што на дварэ была восень, а можа... Цяжка сказаць, чаму ўпершыню ўздыхае жонка.

На трэці месяц мы падключылі ў вёсцы электраэнергію. Павесялела на вуліцах і ў хатах. Такое святло прыйшло ў Кузьмічы! А мае ніколькі не ўзрадаваліся. Жонка невядома чаму яшчэ раз уздыхнула, а цешча нават войкнула... Асаблівай увагі на гэта я не звярнуў і паехаў па выкліку ў інстытут. А калі вяртаўся дадому – радасці ў мяне той, здаецца, было больш, чым у касманаўта пасля касмічнага падарожжа. Дзіва што – упершыню пасля сённяшніх выдатна! Баяўся, каб пасля жаніцьбы не праваліць, а тут – на выдатна! Прывёз падарункі. Для жонкі басаножкі на шпільках, для цешчы – кілаграмы са два халвы. А яны агарошылі мяне сваімі нягодамі:

Неяк мы рабілі электраправодку ў Кузьмічах. Памятаю, дзень быў вясновы, сонечны. А мне так хацелася піць, што мусіў зайсці ў крайнюю хату, каб смагу прагнаць.

На парозе мяне сустрэла ў меру поўная, наогул сімпатычная дзяўчына. Падала ў медным карцы вады. Калі я выпіў да дна, не інакш, як дзеля прыліку, яна спытала: «Можа, яшчэ?» Чырванеючы, я і яшчэ выпіў. Потым гляджу ёй у вочы, карэц не выпускаю з рук: калі б прапавала і яшчэ выпіць – не адмовіўся б. Шчыра кажучы, да таго часу я ніколі не піў такой смачнай вады.

А потым, калі мы нават працавалі ў суседняй вёсцы, дзе мяне частавалі сырадоём, хлебным квасам, настоеным бярозавікам, я ўсё роўна ішоў у тую хату – праўда, не ваду піць. Заходзіў часцей увечары. За смачную ваду прыносіў цукеркі, а калі і бутэльку фруктовага. Ніна працавала ўчотчыцай у паляводчай брыгадзе, а маці, Куліна Пракопаўна, – буфетчыцай у піўной. Ніна расказвала, як танцуюць «твіст», Куліна Пракопаўна ўспамінала лепшых дактароў у Крыму. Спачатку адной бутэльнікі віна было дастаткова, каб пасядзець за сталом цэлы вечар. А потым, калі больш пазнаёміліся, і стала вядома, што я за-

цешча — радыкулітам, жонка — канчатковым аслабленнем нервовай сістэмы. Я зразумеў, што тут без курорта не абыходзіцца. Але, праўда, цешча мне дапамагла. Кажы, каб лепшыя жыллёвыя ўмовы былі, тады б, магчыма, і радыкуліт і нервы супакоіліся б.

Пайшоў да свайго начальніка і папрасіў лепшыя ўмовы. Атрымалася, як у казцы: мне выдзелілі пакойчык, бо якраз у райцэнтры засялілі новы дом.

Ад радасці Ніна шпількі ў басаножках паламала, а цешча і на радыкуліт забылася. Пасля добрай чаркі так станцавала «сербіянку», што нават я пазайздросціў.

У раённым цэнтры, здавалася, усё было, што трэба: і паравое ацяпленне, і балкон на цэнтральную вуліцу, і зарплата большая. Ніна нідзе не працавала. Затое на кожны абед рыхтавала крупнік з малаком і старажытны напітак — чай. У вольны час хадзіла ў кіно на дзённыя сеансы, па магазінах, у атэльэ мод і да лепшых дактароў. Усё на нервы кволілася. Аднак перазімавалі мы ў ласцы і згодзе, а вясною зноў усхадзілася, каб па нервовай лініі пабыць у Крыму. Шкада мне было жонку — столькі хвароб у яе, але і боязна было на курорт пускаць. Рэўнасць заядала...

На гэты раз таксама цешча выручыла. Яна сказала:

— Навошта табе, Нінка, ехаць сёлета на мора. Лепш мы без поўдня клімат пераменім: пераедзем у абласны горад. Там жа, як ні кажы, і лячанне абласное, во!

Пакуль я хадзіў да абласнога начальства, цешча знайшла халасцяка, якога перавялі ў раён з абласной арганізацыі. А ў таго халасцяка таксама быў пакойчык. Мы і памянліся катухамі без магарыча і тостаў — ключ на ключ.

На першым часе жылі прыпяваючы. У ліпені я атрымаў дыплом інжынера, а праз які час новая радасць, ды яшчэ якая — у нас нарадзілася Марынка. Здавалася, лепшага і чакаць не трэба. Цешча на вакзале сустракала амаль кожны цягнік з кашолкай марожанага, жонка сустракала мяне з гарачым абедам. А калі Марынка навучылася нагбом піць малачко, жонка з цешчаю мяне зноў пачалі турбаваць:

— Што гэта за жыццё... Чатыры душы ў такім катуху.

Марынка і тая заплакала. Праўда, думаю, цеснавата трохі, і пачынаю ламаць галаву, што рабіць. І нарэшце прыдумаў. Прыбягаю дадому ўзрадаваны і крычу, што нам выдзелілі двухпакаёвую кватэру. У новым мікрараёне. Называю каардынаты — ад лесу недалёка, паверх найлепшы — трэці...

Цешча ўздыхнула і, зірнуўшы на Ніну, безнадзейна паківала галавой:

— Змянілі быка на індыка. У Кузьмічах на лес глядзелі і тут на лес.

Вядома, лепш бы ў цэнтры, думаю, але ж і ў мікрараёне таксама добра. І раптам пасля візиту да неўрапатолога жонка зноў мне падсыпае солі на балючую рану:

— Калі хочаш, каб я Марынку падгадала, шукай пуцёўку на курорт.

Я паспрабаваў адгаварыць яе, а яна — ультыматум:

— Калі не будзе пуцёўкі, я не ручаюся за свае хворыя нервы.

Зноў цешча выручыла. Яна паклікала мяне на кухню і сказала:

— Нічога не зробіш, зяцёк, трэба клімат мяняць. Давай падумаем, каб у сталіцу. Ты ж інстытут там канчаў, у цябе і знаёмыя там ёсць. Там жа і дактары лепшыя.

І мусіў я штурмаваць сталіцу. Спярша пачаў шукаць работу. Знайшоў. Ды на работу мяня не бралі, паколькі я не прапісаны ў горадзе. У горадзе мяне не прапісвалі, паколькі я нідзе не працую. Але нарэшце ўціснуўся. Наняў на Саломеннай вуліцы прыватны пакойчык, і прыгожым, сонечным днём сталіца сустрэла маю жонку і цешчу.

Пажылі мы на Саломеннай восень, зіму, а вясною жонка пытае:

— Доўга яшчэ буду я хчаць ля гэтай дзёдаўскай пліты? У раённым цэнтры і то лепш было...

Я стараюся маўчаць як рыба, працаваць як вол — на паўтары стаўкі. А калі зацвіла на праспекце ліпа, жонка аднойчы плюхнула на ложак і застагнала:

— Жалезныя нервы і то лопнулі б. Столькі гадоў працую ў гарачым цэху, на кухні, а ён, нягоднік, нават пуцёўку мне не дастане.

Тут я адразу на перагаворы да цешчы.

— Трэба, — кажу, — тэрмінова зноў мяняць клімат.

— А як жа, трэба, — згадзілася цешча і па сакрэту папрэдзіла: — Толькі абы-куды не прыся, ты прабіўны хлопец. Цялай, можа, уверх. Ды ў якія-небудзь Чаромушкі не лезь, а на Сакольнікі ці на Арбат. Там і дактары найлепшыя. Ты ж давёў яе да хваробы, ты і павінен вылечыць.

Неўзабаве я прыношу жонцы і цешчы новую радасць: едзем мяняць клімат.

Жонка гарача запляскала ў ладкі, а цешча лагодна спытала:

— Дык усё-такі, Валік, куды: у Сакольнікі ці на Арбат?

— Клімат мяняць!

Дарогаю я раскажаў жонцы і цешчы, што, пакуль будуюцца буйнапанельны небаскроб, пажывём на ўскраіне. Наўкола поле, лес, рэчка — лепшага месца для ўрэгулявання нервовай сістэмы і знайсці цяжка. Цешча пацалавала Марынку, жонка — мяне. Усміхнуўся адзін шафёр, бо ведаў куды вязе.

Ён прывёз нас у Кузьмічы, да той самай крайняй хаты, і, загнушыўшы матор, сказаў:

— Прыехалі.

Цешча паглядзела на мяне спалоханымі вачамі, жонка памацала, ці не гарачая мая галава. А я быў здаровы і, як ніколі, ўзрадаваны. Тут, непадалёк ад Кузьмічоў, пачалі будаваць вялікую электрастанцыю. Вось мяне і прыслалі сюды як спецыяліста-энергетыка...

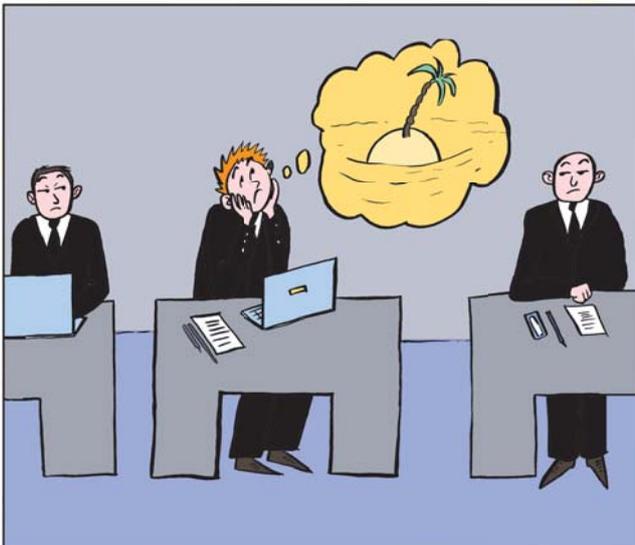
Цяпер мы жывём у той крайняй хаце. Жывём дружна і весела. Хваробы мінулі нашу хату.

Скарпіён

Скарпіёны – загадкавыя і містычныя асобы. Для адпачынку яны выбіраюць паездку далей ад усіх.

Экзатычная краіна ці экстрэмальнае падарожжа – ідэальны варыянт для Скарпіёнаў. Галоўнае, каб было менш людзей і больш уражанняў.

Анастасія СКАРКО.

16+

«Вожык» – грамадска-палітычны, літаратурна-мастацкі часопіс № 11 (1574), 2019 год.
Выдаецца з ліпеня 1941 года.

Заснавальнікі: Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Галоўны рэдактар
Юлія Францаўна ЗАРЭЦКАЯ.

Рэдакцыйная калегія: Сяргей ВОЛКАЎ, Навум ГАЛЬПЯРОВІЧ, Мікола ПРГЕЛЬ, Юлія ЗАРЭЦКАЯ, Міхась КАВАЛЕЎ, Казімір КАМЕЙША, Алег КАРПОВІЧ, Міхась ПАЗНЯКОЎ, Уладзімір САЛАМАХА, Васіль ТКАЧОЎ, Мікола ШАБОВІЧ.

Рэдакцыя: Аляксандр КАРШАКЕВІЧ (намеснік галоўнага рэдактара, мастацкі аддзел), Алена КЕДА (аддзел фельетонаў і пісьмаў), Вераніка МАНДЗІК (аддзел літаратуры), Анастасія СКАРКО (мастацкі аддзел).

Адрас рэдакцыі

Юрыдычны адрас: Рэспубліка Беларусь, 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10 а.
E-mail: info@zviazda.minsk.by.

Паштовы адрас: Рэспубліка Беларусь, 220034, г. Мінск, вул. Захарава, 19.

E-mail: a-vojik@yandex.by;

Тэлефон галоўнага рэдактара, намесніка галоўнага рэдактара, аддзелаў фельетонаў і пісьмаў, літаратуры, мастацкага – 244-92-37, бухгалтэры – 287-18-81, факс – 284-84-61.

Падпісныя індэксy:

74844 – індывідуальны, 01380 – індывідуальны льготны, 748442 – ведамасны, 01381 – ведамасны льготны.

Пасведчанне аб дзяржаўнай рэгістрацыі сродку масавай інфармацыі № 520 ад 10.12.2012, выданае Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Выдавец

Рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»
Дырэктар – галоўны рэдактар Павел Якаўлевіч СУХАРУКАЎ

Камп'ютарная вёрстка: Святлана ТАРГОНСКАЯ
Стыльрэдактар: Марыя ГІЛЕВІЧ

Падпісана да друку 05.11.2019. Фармат 60x84 1/8. Афсетны друк.
Папера афсетная. Ум. друк. арк. 2,79.

Ул.-выд. арк. 3,55. Тыраж 536 экз. Заказ

Рэспубліканскае ўнітарнае прадпрыемства «БудМедыяПраект».
ЛП № 02330/71 ад 23.01.2014, вул. В. Харужай, 13/61, 220123, Мінск, Рэспубліка Беларусь.

Матэрыялы не рэцензуюцца і не вяртаюцца, прымаюцца толькі ў электронным выглядзе.
Перадрукоўваючы матэрыял, трэба абавязкова спасылкацца на «Вожык».
Аўтары публікацый нясуць адказнасць за падбор і дакладнасць фактаў.
Рэдакцыя можа друкаваць матэрыялы, не падзяляючы пазіцыю і думку аўтараў.

© Міністэрства інфармацыі Рэспублікі Беларусь, 2019
© РВУ «Выдавецкі дом «Звязда», 2019

Нічыпар ШЭРАНЬКІ

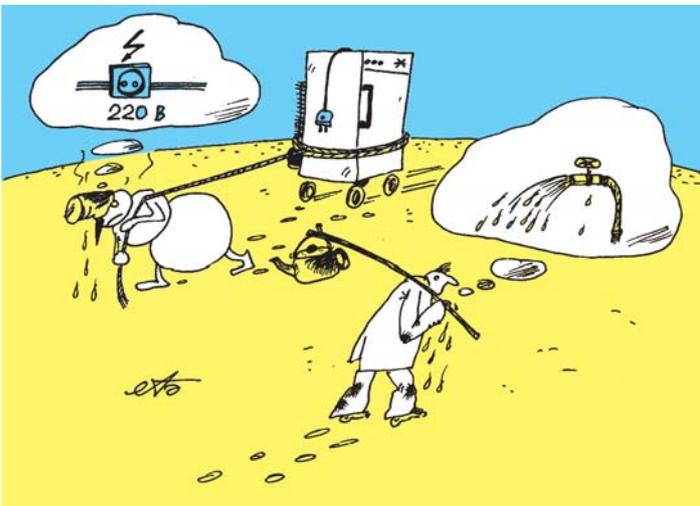
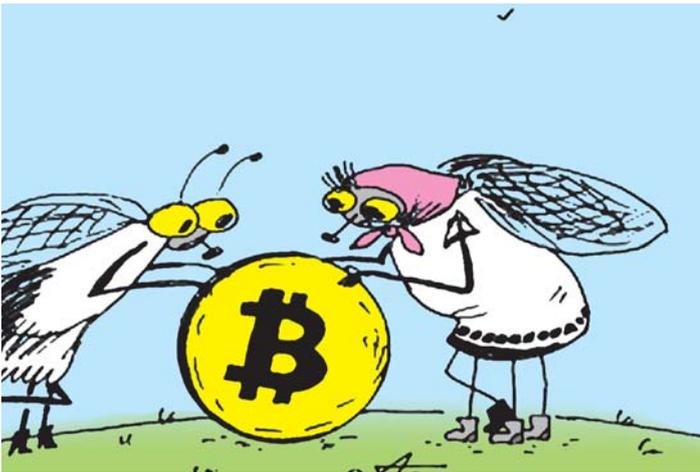
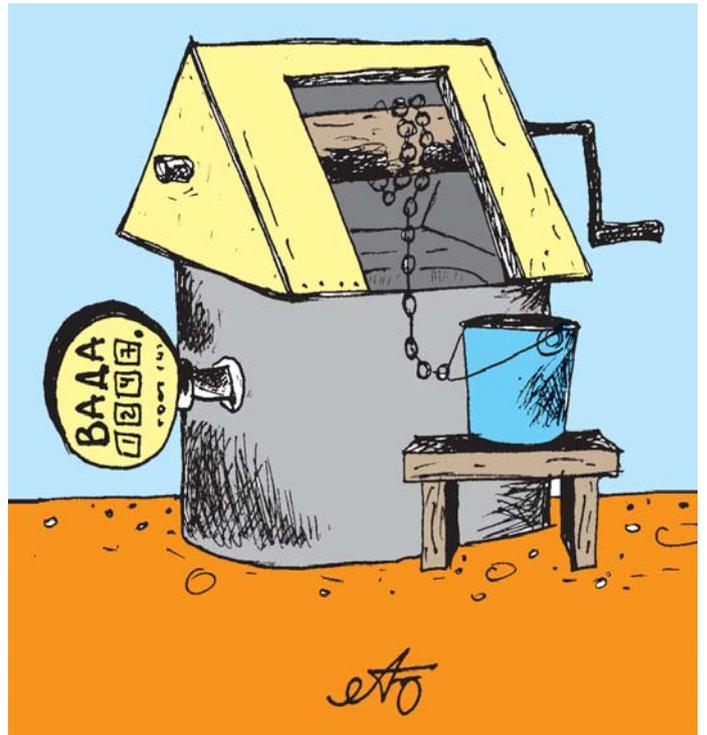
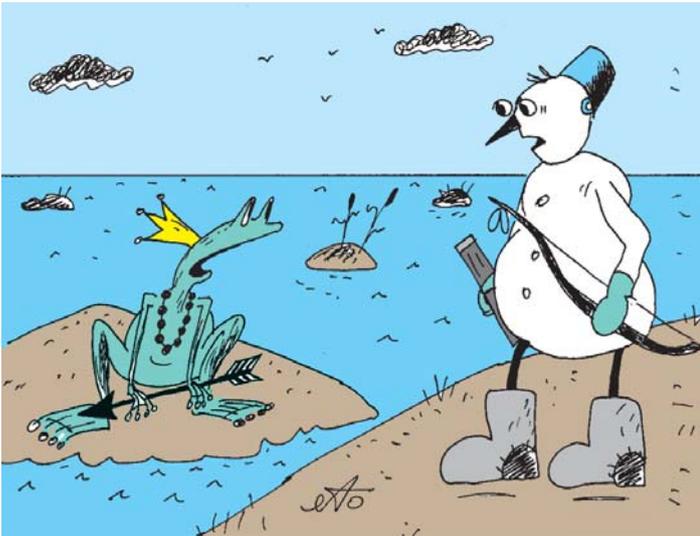
АДРОЗНЕННЕ

Сабакі гарадскія – не вясковыя:
Павага іх да чалавека скоўвае.
І зубы нават не ашчэраць,
У міралюбства тваё вераць.
Пры стрэчы падб'яжыць, абнюхае –
Ці ты цвярозы, ці пад мухаю.

ВЕРНІСАЖ

Малює
Аляксандр
БУЛАЙ

Будзьце здаровыя!

Здароўя жадалі Мікола ПІРГЕЛЬ і Алег ПАПОЎ.

Нашы індэксy:

ІНДЫВІДУАЛЬНЫ – 74844,

індывiдуальны льготны
(для жыхароў сельскай мясцовасці: райцэнтры і населеныя пункты раёнаў) – 01380;

ВЕДАМАСНЫ – 748442,

ведамасны льготны
(для ўстаноў Міністэрства культуры, Міністэрства адукацыі) – 01381.

Выпішы
«Вожык»
і ён да цябе
прыйдзе!

ПАДПІСКА НА II ПАЎГОДДЗЕ
2019 ГОДА

Падпіска на 1 месяц каштуе:
індэкс 74844, цана 5 рублёў 74 капейкі,
індэкс 01380, цана 4 рублі 72 капейкі,
індэкс 748442, цана 16 рублёў 44 капейкі,
індэкс 01381, цана 13 рублёў 23 капейкі.

Падпісацца можна ў любым аддзяленні сувязі РУП «Белпошта», у кіёсках РУП «Белсаюздрук». А яшчэ – па інтэрнэце (з дапамогай пластыкавых электронных картак, электронных грошай) ці праз аўтаматызаваную сістэму Адзінай разлікова-інфармацыйнай прасторы (АРИП).

